

en større Del af den Indtægt, der skal skaffes til Veje, idet de derigennem har opnaaet, at den Fred, der alene vindes ved den udmærkede Kontrolering, de selv udøver overfor de arbejdsløse, ikke bliver forstyrret af al den megen Tale om Kort. Derfor kan jeg sige, at denne Sondring imødekommer den af det socialdemokratiske Mindretal altid hævdede Opfattelse, som er den, at Arbejdsløsheds-kassernes Kontrol med deres egne Medlemmer er den bedste, der overhovedet kan naas — det har vi for øvrigt ved tidligere Behandlinger godtgjort rent statistisk —, og at en effektiv Gennemførelse af Lovbestemmelser om et Kortsystem, der efterhaanden — og det var det kedelige — søgtes gjort mere og mere indviklet, er praktisk umulig, baade fordi de Medborgere og Medborgerinder, der beskæftiger andre, ikke er sig bevidst de strenge Pligter, Loven paalægger dem, og fordi mange Kasser, der ikke har fast Kontor eller Kontorpersonale, ikke kan overkomme det Arbejde, et Kortsystem paalægger dem. Man kunde vel, hævdede vi, opnaa at faa konstateret en Del af den store Mængde Lovovertrædelser, som ikke kunde undgaas, og man kunde opnaa at gøre Livet surt for Arbejdsløsheds-kasserne, men Kontrollen vilde intet vinde derved. Der vil nu forhaabentlig indtræde Ro om dette Kortsørgsmaal, i alt Fald for saa vidt angaar de arbejdsløse, der understøttes af Kasserne.

Saa er der et tredie Hovedspørgsmaal, nemlig Arbejdsgiverbidragene, som fremdeles er blevet opretholdt. Vor Stilling har altid været den, at de burde bortfalde, hvad der ogsaa fremgaar af det før omtalte Udkast til Hovedændringer, og vi har derfor heller ikke modsat os den Nedsættelse deraf, som nu vil ske. Men da der ikke samtidig er givet Adgang til Indtægternes Forhøjelse paa anden Maade, har vi haft vore store Betænkeligheder, idet det desværre kan ske, at Arbejdsløsheden bliver saa langvarig og omfattende, at Bidragene fra Arbejdsgiverne og nu ogsaa fra Staten, der skal tilskyde 10 pCt. af Arbejdsløsheds-kassernes ordinære Medlemsbidrag, ikke strækker til. Om en saa at sige automatisk Adgang til Statskassen har der naturligvis ikke kunnet være Tale, det har vi heller ikke krævet, men der har i det hele taget ikke kunnet opnaas Enighed om en lettere Adgang til Statskassen, naar Bidragene, som tilflyder Fonden, ikke slaar til, og Fondens Bestyrelse i øvrigt mener, at Understøttelsen skal fortsættes. Det har ikke været muligt at finde nogen Form

derfor, og saa har vi maattet lade os nøje med den Anvisning, der indeholdes i Ændringen af den bestaaende Lovs § 31, Stk. 5, sidste Punktum. Jeg vil slet ikke nævne Indholdet af den, men kun henvise dertil, idet Ændringen danner ligesom et Skilt over Indgangen, og vi har ladet os berolige med, at Rigsdagen — netop Rigsdagen — dog hidtil har vist sig nogenlunde beredvillig overfor opstaaende Nød, som har været foranlediget af en — i Gaaseøjne — „omfattende eller mere langvarig Arbejdsløshed“. Dertil kommer naturligvis, at vi vel tør haabe, at de abnorme Tilstande paa Arbejdsmarkedet, som vi har haft, ikke kan vedvare, og at det derfor ikke skulde være nødvendigt at nære den nævnte Betænkelighed. Lad os haabe, at det maa gaa saadan.

Jeg nævner i denne Forbindelse et Punkt, som har været noget af et Spøgelse, endda ikke en Gang saa meget under de Forhandlinger, der har været ført indenfor Udvalget, som under Forhandlinger, der har været ført udenfor Udvalget, et Spøgelse, der viste sig, naar man talte om Tilbøjeligheden hos Arbejdsløsheds-kasserne til fortsat at indrette deres Forsikring saaledes, at man understøttede Medlemmerne det størst mulige Antal Dage. Der har jo været Kasser, som har været højt oppe i den Henseende, og i disse Kasser har der været nogle Medlemmer, som har resonneret som saa: Ja, nu har vi betalt saa og saa meget Kontingent for at blive sat i Stand til at understøttes saa og saa længe, 140 Dage eller længere maaske, men hvad har vi opnaaet derved? Vi har opnaaet, at Kasser, som kun har ydet 70 Dages Understøttelse eller noget derover, hurtigere er kommet til at naa den fortsatte Hjælp, hvorfor skal vi saa i Grunden betale saa meget mere for dette? Jeg siger et Spøgelse, for det er neppe andet end et Spøgelse. Det er min Opfattelse, at Kasser, som paa nogen Maade kan, fremdeles vil vedblive at understøtte deres Medlemmer det størst mulige Antal Dage, fordi de samtidig opnaar en Ret til at faa deres Medlemmer under ekstraordinær Arbejdsløshed understøttet i lige saa mange Dage, som de har faaet vedtægtsmæssig Understøttelse hos Kassen. Derfor tror jeg, det skal vise sig, at det er et Spøgelse, noget, der ikke har med Virkeligheden at gøre.

Der har selvfølgelig ogsaa været andre Spørgsmaal fremme, endog ikke helt uvigtige. Dem skal jeg lade ligge. Jeg har kun ment, det var rigtigt her at give et lille Vue over, hvorledes vi saa paa det,